

KIZILAY ÇADIR DAVASI SAVUN- MALARI

SUNUŞ

6 Şubat 2023, sabaha karşı 04.17’de 11 kentimizi vuran deprem hepimizi derin acılarla yüz yüze bıraktı. Binlerce insanımızı aramızdan alan bu felaketin ardından yurttaşlarımız, ülkemizin dört bir yanında gurur duyulacak bir dayanışmanın mimarları oldular.

Türkiye İşçi Partisi de ilk anlardan itibaren bu dayanışma faaliyetlerinin merkezlerinden biri haline geldi. Partimizin afet koordinasyon merkezlerinde telefonlar susmadı, deprem bölgesine gönderilecek dayanışma tırları aylarca yüklendi, Asi Yaşam Merkezimiz depremzede yurttaşlarımızın hizmetine açıldı.

İnsanlığın onurunu, zulme karşı mücadelesini yeniden yeşerten ve bu yolu partimizle yürüyen tüm yurttaşlarımıza, tüm üyelerimize ve gönüllülerimize, dostlarımıza içten bir teşekkürü borç biliyoruz.

Tüm bu büyük dayanışma faaliyetleri devam ederken, 11 ilde yaşayan 13 milyon 400 binin üzerindeki yurttaşımızın yaşamını güvence altına almakla, onların refahını sağlamakla birincil dereceden mükellef olan devlet kurumlarının acizliğini de görmüş olduk. Ancak bu, yalnızca bir “yetişememe” hali değildi. Bunun aynı zamanda bilinçli bir tercihin ürünü olduğunu 25 Şubat 2023’te, Kızılay’ın depolarındaki 2 bin 50 çadırı AHBAP’a 46 milyon TL karşılığında sattığı ortaya çıktığında öğrendik.

Yaşatmasıyla bilinen, bütün geleneği, tarihi bu kültür üzerine inşa edilen Kızılay’ın en az 50 bin yurttaşımızın hayatını kaybettiği depremde “pazarlama ve satış faaliyetlerini” insan yaşamının önüne koyabilecek kadar düşkünleştirildiğini 25 Şubat 2023’te öğrendik.

26 Şubat 2023'te, bu durumdan tüm yurttaşlarımızı haberdar etmek, çadır satanlardan hesap sormak, yüz binlerce depremzede yurttaşımızın hakkını aramak için basın açıklamamızı gerçekleştireceğimiz İstanbul Kadıköy'deki Kızılay binasına doğru yola çıktığımız anda polisin vahşice saldırısı sonucunda 100'e yakın parti üye ve yöneticimiz işkenceyle gözaltına alındı. Ardından partimizin İstanbul İl Başkanlığı binasını da kuşatan polis, yüklenmesi devam eden yardım tırının yola çıkmasını engelledi. Bu duruma tepki gösteren parti yönetici ve üyelerimizden bir grubu da bu sırada yine polis saldırısı ile gözaltına alındı. Saray'ın boyunduruğu altındaki yargı, bir de yardım faaliyetlerinde bulunan ve işkence ile gözaltına alınan bu üyelerimize dava açtı.

Depremde dayanışmayı büyütenleri cezalandırmak için elinden geleni ardına koymayan Saray yargısı, adeta dalga geçer gibi, duruşmayı tam da depremin birinci yıl dönümüne koyarak dayanışmayı yargılamak için kollarını sıvadı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Hataylı yurttaşlarımıza "AKP'ye oy vermezseniz böyle olur; gördünüz, Hatay garip ve mahzun kaldı" dediği günlerde bunun bir mesaj olduğunu biliyoruz, anlıyoruz. Biz ise kendi mesajımızı hem duruşma salonunda hem de sokaklarda vermeye devam ediyoruz: Bilinmelidir ki; bizler yargılanan değil, yargılayan tarafız!

Ve bu yargılama, adalet yerini bulana, kayıplarımızın hakkı ödene kadar sürecek.

Aşağıda yer alan, tüm vatandaşlarımızın bilgisine sunduğumuz savunma metinleri; partimiz üye ve yöneticisi olan yoldaşlarımızın Kızılay Çadırları Davası'nın 7 Şubat 2024 tarihinde görülen ilk duruşmasında yaptıkları savunmaların dökümüdür. Tarihe kayıt düşülmesi anlamına gelen bu savunmaları tüm yurttaşlarımızla paylaşıyoruz.

Dayanışma değil, halk soğuktan tir tir titrerken çadır satanlar yargılanacak!

SAVUNMALAR

Arzum Yalçın

(TİP Gençlik Sekreteri ve MYK Üyesi)

6 Şubat depreminin üzerinden bir yıl geçti. Dün Türkiye'nin dört bir yanında kaybettiklerimizi, yitirdiklerimizi andık. Bugün ise buradayız, deprem felaketinin birinci yılında Kızılay'ın halktan topladığı paralarla ürettiği ve bölgeye doğrudan göndermesi gereken çadırları para karşılığı depremzedelere satmasını kabul etmediğimiz için yargılanıyoruz. Baştan söyleyelim burada yargılanması gereken biz değiliz; Kızılay Başkanı Kerem Kınık ve onun yönetimidir, halkımız deprem bölgesinde başını sokacak bir çatı bulamazken onlara o çadırları parayla satma utanmazlığını gösterenlerdir. Siz bugün burada bizi yargılamak için toplanmış olabilirsiniz ama bizim alınımız ak, başımız dik. Burada, tarihe not düşmek ve hatırlatmak için konuşuyoruz.

Türkiye İşçi Partisi'nin üyeleri ve dostları deprem haberini alır almaz ülkenin dört bir yanından yola çıkarak deprem bölgesine ulaştılar, enkazların altına girdiler. Devletin yardım götürmediği, ulaşamadığı insanlara ulaştılar. Biz deprem bölgesine ulaştığımızda, ilk 3 gün bırakın yardımı, bölgede asker, polis bile yoktu. Bizler Asi Yaşam Merkezi'ni kurup ülkenin dört bir yanından gelen yardımları yurttaşlarımıza ulaştırırken iktidar ne yaptı; interneti yavaşlattı. Bizler ilk günden itibaren olabildiğince çok sayıda insanı bölgeye gönderdik. Her birimiz bütün enerjimizle evleri yıkılıp soğukta açıkta kalan yurttaşlarımıza çadır, konteyner, gıda, giyecek, ilaç gibi ihtiyaç maddelerini toplamaya ve bölgeye ulaştırmaya çalıştık. Bizi bugün yargılamak isteyen iktidar, o anlarda ne yaptı? Hatay'da camilerden sela okuttu! Düşünebiliyor musunuz enkaz altındaki insanlara kendi selalarını dinlettiler!

Hatırlayalım; deprem sonrasında günlerce bölgeye arama kurtarma ekipleri gönderilmedi. İnsanlarımız beton yığınlarının altında günlerce kurtarılmayı bekleyerek can verdi. Bizler “Sesimi duyan var mı?” diyen yurttaşlarımıza ses, el olmaya çalışırken yetkililer kulaklarının üzerlerine yattı. Enkazların altından, kurduğumuz dayanışma hattını polise, jandarmaya, AFAD’a ulaşamayan on binlerce insanımız aradı. Binlerce depremzede hala çocuklarının, yakınlarının akıbetini bilmiyor. Bugün bu iktidar hala depremde ölen canlarımızın sayısına dair net bir şey söyleyemiyor. Resmi verilere göre ölü sayısı 50 bin iken Murat Kurum’a göre bu sayı 130 bin. Soruyoruz kim yalan söylüyor? Bu insanlar deprem suçlarının hesabını vermesi gerekirken bir de yerel seçimlerde büyükşehirleri yönetmek üzere aday gösteriyorlar!

Bugün, Kerem Kınık’ın halkın çadırlarını halka sattığı için yargılandığımız davada kolluk kuvvetleri bizleri darp ederek gözaltına alırken dahi üyelerimiz, dostlarımız Hatay’a gidecek yardım tırlarını yüklüyordu. Bugün hala deprem bölgelerinde arkadaşlarımız, dostlarımız hiç durmadan dayanışma faaliyetlerine devam ederken, bizleri yargılamak isteyenler ne yapıyor? Bugün milyonlarca yurttaşımız hala çadırlarda hala hayatını kuramamış durumda.

Dün ölen yakınlarını anmak isteyen depremzedelere dönüp bakalım kimi istiyorlardı yanında: Biz devrimcileri mi yoksa yakınlarını anmak isteyenlerin önüne barikatlarını yığanları mı?

Depremden üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen başta depremzedelere çadır satan dönemin Kızılay Başkanı Kerem Kınık ve Hatay’da yıkılan onlarca binaya ruhsat veren belediye başkanı Lütfü Savaş olmak üzere yetkililer hakkında tek bir soruşturma dahi açılmamışken, Hatay’ın seçilmiş milletvekili Can Atalay AYM kararına uyulmayarak hapiste tutuluyor, çadır tüccarlarını ifşa etmek için sokağa çıkan bizler ise suçluyuz öyle mi? Yok öyle yağma! Ülkemiz bu zulme mahkum kalmayacak! Ne halka yaşatılan acıları ne de halkımıza karşı işlenen suçları unutturacağız!

O gün savunulan Kızılay Başkanı Kerem Kınık'ı iktidar dahi koruyamadı ve istifasını istedi. Bugün burada bizi yargıladığınızı zannederek halkın gerçekleri bir kez daha bizim ağızımızdan duymasını sağlıyorsunuz.

Bizler o gün insanlarımız ölüme terk ediliyor dediğimizde televizyonlarda “devlet yok diyenler teröristtir” diyen AKP Genel Başkanı bugün Hatay'da AKP'ye oy vermedikleri için insanlarımızı ölüme terk ettiğini itiraf ediyor. Deprem olduğunda nasıl kâr edebiliriz derdine düşenlerin insanların canıyla oy pazarlığı yapmasına artık şaşırıyoruz. Sadece utanıyoruz, böylesi bir zihniyet bu ülkeyi yönettiği için utanıyoruz. Ama unuttukları bir şey var bu ülkede iktidarın insanlarımızı bilerek ölüme terk ettiği her yerde devrimciler, sosyalistler elini taşın altına soktu. Sokmaya da devam edecek. Türkiye İşçi Partisi hiçbir yurttaşımızı yalnız bırakmayacak. Biz burada, yoldaşlarımız da adliyenin önünde haklılığımızı vurguluyor. Yargılanması gerekenler biz devrimciler sosyalistler değil. Kızılay Başkanı Kerem Kınık başta olmak üzere onun arkasındaki siyasi güçtür!

Ali Burak Yılmaz

(TİP İstanbul İl Yönetim Kurulu Üyesi)

Bugün bu ülkenin devrimcileri, TİP üyeleri, Kızılay ve Kerem Kınık'ın deprem bölgesinde halk barınacak çadır bulamazken, çadırları halka parayla satması üzerine yaptığımız sokak protestosu üzerine yargılanıyoruz. Ama bir yandan da biliyoruz ki, biz aynı zamanda bu olayın ardından aylarca utanmadan koltuğunda oturan ve herhangi bir yargılamaya tabi olmayan Kerem Kınık'ı koruyan düzeni değiştiremediğimiz için de yargılanıyoruz. Bu dava tam olarak bu yüzden görülüyor. Bilinmesini isteriz, bu ülkedeki hiçbir Saray mahkemesi, bu salondaki tertemiz devrimcileri halka parayla çadır satan Kızılay'ı halka teşhir ettiği için yargılayamaz, ama biz bu rejimi yıkamadığımız için yargılanmayı kabul ediyoruz.

Bu salonda bulunan temiz, namuslu, alını açık devrimciler, bu ülkenin dört bir yanında, tüm sokaklarında tek başına başı dimdik yürüebilir. Peki soruyorum size, Kerem Kınık ve deprem suçluları bu ülkenin hangi sokağında tek başına korumasız yürümeye cüret edebilir? İşte biz devrimciler eylemimizin ve varlığımızın meşruluğunu halkın içinde tek başımıza, sokaklarda gezebilecek kadar başımızın dik olmasından alıyoruz.

Ben İstanbul'da büyümüş biriyim. Antakya bugüne dek deprem dışında hayatımda Gezi ile yer etti. Gezi'de kaybettiğimiz kardeşlerimiz, Ali İsmail (Korkmaz), Ahmet (Atakan) ve Abdöcan (Abdullah Cömert) Antakyalıydı. Bu iktidar, bu istibdat rejimi, Gezi'de kardeşlerimizi hayatlarından etti, onların ailelerini evlatlarından etti. 10 yıl sonra da onların yaşadıkları, büyüdükleri, sokaklarında yürüdükleri şehir enkaz altında kaldı, 20 yıllık iktidarın piyasacı politikaları yüzünden şehirleri de yerle bir oldu.

Biz işte bu istibdat rejiminden ülkemizi kurtaramadığımız için utanıyoruz. Tarihimizde başka örnekleri var... İstibdat halkı hor görür, halka kibirle bakar, istibdat depremde oy alamayacağı yeri ölümlerle, açıklarla, sefaletle baş başa bırakır, istibdat, depremin hemen ertesi günü televizyonda halka öfke kusar, istibdat yok-sulluktur, istibdat onursuzdur, ikiyüzlüdür, utanmazdır... Ama istibdat aynı zamanda bir başınalık demektir, yani elbet bir gün mahsun ve garip olacak da bizatihi istibdatçının kendisidir.

Halkımız ise onurludur. Tertemizdir. Biz ise ne yaptıysak bu onurlu tertemiz halk için yaptık, yaptığımızın da arkasındayız ve çok daha fazlasına adayız. Biz bu ülkeyi bu hale getirenleri, deprem suçlularını, Gezi'de kaybettiğimiz kardeşlerimizin faillerini adil bir halk mahkemesinde yargılamaya ve yeni, eşit, özgür, sosyalist bir ülke kurmaya adayız.

Açtığı davalarla, baskıyla, zorla bizim umudumuzu ve direncimizi kırdığını sanan Saray'daki zat ve avaneleri şunu çok iyi bilsin, biz memleketimizi bu kendilerinden kurtarmak için hayatımız boyunca mücadele etmeye devam edeceğiz.

Savunmamı bitirirken tekrar ediyorum, TİP üyeleri halkından aldığı sorumlulukla halka karşı işlenmiş bir suçun hesabını sokakta yine halkına teşhir etmiştir, bu bir yargılama konusu değil ancak onur duyma meselesidir.

Can Soyer

(TİP MYK Üyesi)

Bugün burada yargılanmamızın nedenlerine gelmeden önce, bundan tam bir yıl önce neler olduğunu kısaca hatırlatmak istiyorum.

6 Şubat 2023 günü, sabaha karşı ülke tarihimizin en büyük depremi yaşandı. Başta Hatay olmak üzere 10 ilimizde büyük yıkımlar ve binlerce can kaybı gerçekleşti. Yüz binlerce yurttaşımız evinden oldu, kara kışın ortasında çıplak ayaklarla, aç biilaç sokak ortasında kaldı.

Bizler, 6 Şubat günü sabahın ilk saatlerinde yüzlerce parti üyemizi ve gönüllümüzü Hatay başta olmak üzere deprem bölgesine göndermek için organize olduk. Deprem bölgesine gitmeyen üye ve gönüllülerimize ise elden gelen tüm imkanları kullanarak bir dayanışma ağı oluşturmak, deprem bölgesindeki yurttaşlarımızın ihtiyaçlarını karşılamak üzere organize olmalarını söyledik.

6 Şubat günü Hatay'a varan üyelerimiz ve gönüllülerimiz, daha kente adım atar atmaz gözyaşları içinde bizi aradılar. Söyledikleri kan dondurucuydu: "Burada devlet yok, hükümet yok, AFAD yok, Kızılay yok, jandarma yok, polis yok; çadır yok, çorba yok, ilaç yok, battaniye yok; hiçbir şey yok!"

Zaten bu yokluktan, çok kısa süre içinde tüm kamuoyu haberdar oldu ve ülke çapında, tamamen sivil, tamamen gönüllü bir dayanışma faaliyeti başladı. Belediyeler, dernekler, mahalleler kendi aralarında yardım toplayıp afet bölgelerine ulaştırmak üzere hummalı ve gurur duyulacak bir çalışma başlattı.

Biz de Türkiye İşçi Partisi olarak, ülke genelindeki tüm il başkanlığı binalarımızı deprem dayanışma faaliyetleri için kullanılmak üzere tahsis ettik. Üyelerimiz ve gönüllülerimiz ellerindeki tüm imkanları seferber ederek deprem bölgesine gönderilmesi gereken ihtiyaç malzemelerini bize emanet ettiler: Çadırlar, kışlık kıyafetler, ilaçlar, bebekler için mama ve bez ve daha onlarca farklı ihtiyaç malzemesi Türkiye İşçi Partisi'nin oluşturduğu dayanışma ağı üzerinden Hatay'a ve diğer deprem bölgelerine ulaştırıldı. Bu çalışmanın ne kadar büyük, ne kadar kapsamlı, ne kadar hummalı olduğunu anlatabilmek için bazı rakamlar da vereyim. Başta Hatay olmak üzere depremden etkilenen kentlere Türkiye İşçi Partisi'nin dayanışma ağı aracılığıyla gönderilen ihtiyaç malzemeleri: 62 tır, 61 kamyon, 36 kamyonet, 40 binek araç, 4 minibüs, 2 karavan, 5 su tankı, 12 kabin tuvalet, 8 portatif sıcak yemek standı, 1 gezici sağlık karavanı, 1 mobil yemek tırı ve 52 yaşam konteyneri ile 838 yaşam çadırı.

Tüm bunlar olurken, insanlar dondurucu soğuk altında enkazlardan yakınlarını kurtarmaya çalışırken, anne babasını, kardeşini eşini, çocuğunu alçak müteahhitlerin yaptığı çürük binaların altından çıkarmaya çalışırken, kimisi kurtarabildiği çocuğunun çıplak ayaklarını avuç içlerine alıp ısıtmaya çalışırken, kimisi bulduğu bir paket bisküviyi yemeyip enkazdan çıkmasını umduğu çocuğuna vermek için bekletirken, Şubat ayının ayazı ve karı altında tir tir titrerken insanlarımız, öğrendik ki Kızılay derhal bölgeye göndermesi gereken çadırları satıyormuş! Bir anda duyduk ve gördük ki, devletin bir kurumu olan, bütçesi halkın vergileriyle ödenen, anayasal görevi afet durumlarında halkın ihtiyaçlarını ivedilikle ve bedelsiz biçimde karşılamak olan Kızılay, bölgeye göndermediği çadırları parayla satıyormuş!

Bu haberle Hatay halkının aradığı çadırların nerede olduğu ortaya çıkmıştı.

Hatay halkının aradığı devletin, hükümetin, polisin nerede olduğu da 26 Şubat günü İstanbul Kadıköy'de ortaya çıktı. Depremzedeye elini uzatmayan, arama-kurtarma faaliyetlerinden işe

hizmetlerine kadar hiçbir görevini yerine getirmeyen, insanları, el kadar çocukları dondurucu soğukta yapayalnız bırakan devlet, hükümet, polis meğerse İstanbul'da, Kadıköy'de deprem dayanışma faaliyeti yürüten Türkiye İşçi Partilileri, gönüllüleri, yardımseverleri dövmek, yerlerde sürüklemek ve gözaltına almak için bekliyormuş.

Kızılay'ın halka dağıtması gereken çadırları parayla sattığının ortaya çıkması üzerine, her Türkiye Cumhuriyeti yurttaşının anayasal hakkı olan protesto hakkımızı kullanmak için, İstanbul İl Başkanlığımızın çağrısıyla bir basın açıklaması düzenlenecekti. Ancak İstanbul Emniyeti, daha basın açıklaması başlamadan parti üyelerimize ve gönüllülerimize binamızın hemen önünde vahşice saldırarak gözaltına aldı. Görevini yerine getirmeyen, yerine getirmemek şöyle dursun aslında görevine ihanet eden Kızılay'ı protesto etmenin, depremzede yurttaşlarımıza çadır dağıtılmasını istemenin cezasını İstanbul Emniyeti coplanarak, tekme tokat, yerlerde süründürerek gözaltına almak olarak kesti.

Bu sırada, yani üyelerimiz ve gönüllülerimiz ne hukuka ne ahlaka sığın bu polis şiddetine maruz kalırken bizler, dayanışma faaliyetleri için koordinasyon merkezi olarak tahsis ettiğimiz İl Başkanlığı binamızda yardım kolilerini paketlemekle meşguldük. İl Başkanlığı binamızın yanında bir adet tır bulunuyordu ve paketlenen koliler bu TIR'a yükleniyordu. TIR'ın akşam saatlerinde yola çıkması ve sabah Hatay'a ulaşması gerekiyordu. TIR, Hatay'a çok sayıda mama, battaniye, ilaç ve gıda malzemesi götürüyordu.

Üyelerimizi ve gönüllülerimizi tekme tokat gözaltına alan İstanbul Emniyeti, hemen ardından, yani bizler İl Başkanlığı binamızda yardım kolileri hazırlarken binamızı da kuşattı ve TIR'ı yüklememize engel olmaya başladı. O sırada binada bulunan parti yöneticileri olarak ben ve İstanbul İl Başkanımız Cengiz Yeter polis memurlarına ve amirlerine yaptıkları şeyin hem hukuksuz hem de insanlığa sığmayan bir davranış olduğunu, parti binamız etrafındaki kuşatmayı kaldırmaları gerektiğini, hem insanları terörize edip korkutarak hem de TIR'ın yüklenmesini önleyerek

Hatay'a yardım ulaştırmamıza engel olduklarını, buna sessiz kalmayacağımızı, buna izin vermeyeceğimizi, bunu kabul etmeyeceğimizi söyledik. Polis memurları ise talimat aldıklarını ve çekilmeyeceklerini söylediler. Biz de faaliyetimize devam edeceğimizi, hiçbir gücün Hatay'da soğuktan titreyen çocuklara yardım göndermemizi engelleyemeyeceğini söyleyerek çalışmamıza devam etmek üzere üyelerimizin ve gönüllülerimizin yanına döndük.

Bunun üzerine, Hatay Milletvekilimizin de o arada aramıza katılmış olmasına ve polis memurlarına kuşatmayı kaldırmalarını tekrar söylemesine rağmen, polis kuşatma çemberini daraltıp hepimizi gözaltına aldı. Dayakla, tekme tokatla, ters kelepçeyle, yerlerde sürüklenerek buradaki 87 kişi gözaltına alındı. Saatlerce polis otobüsünde bekletildikten sonra sabaha karşı da hiçbir şey olmamış gibi saliverildik.

Biz bir şey kaybetmedik, ama o gece Hatay'a ulaşması gereken yardım TIR'ı yüklenemedi ve Hatay'ın beklediği acil ihtiyaçlar sırf polisin keyfi tavrı nedeniyle gecikti. Bunun vebalini biz değil ama o gözaltı emrini veren polis amirleri, eminim ki, ömürleri boyu taşıyacaklar.

Olayın özeti budur. Ve tüm Türkiye gibi siz de fark etmişsinizdir ki, bugün burada yargılanmamızın hiçbir sebebi bulunmamaktadır.

Bugün burada hırsızlıktan, dolandırıcılıktan, zimmetimize para geçirmekten, görevimizi ihmalden, binlerce insanın canına mal olmaktan yargılanmıyoruz. Ama yargılanması gerekenleri ifşa ettiğimiz için, protesto ettiğimiz için yargılanıyoruz.

Bugün burada depremzede yurttaşlarımıza el uzatmayan, onları kara kışın ortasında yapayalnız bırakan, elleriyle beton delmeye çalışarak yakınlarını enkazdan çıkarmaya uğraşan yurttaşlarımızı kaderine terk eden, insanlar enkaz altında kurtarılmayı beklerken onların üzerine camilerden selalar okutanlar yargılanmalıydı.

Bugün burada hükümetin sağladığı her tür teşvik ve ihaleyle semirdikçe semiren, bir deprem coğrafyası olan ülkemizde olası bir depremde hepimize mezar olacağı belli olan binalar inşa eden, deprem bölgesindeki on binlerce yurttaşımızın ölümüne, yüz binlercesinin ise yuvasız kalmasına neden olan müteahhitler yargılanmalıydı.

Bugün burada, başlıca görevi afet durumlarında halkın yanında olmak olan, başta çadır olmak üzere acil ihtiyaçları hızlı ve bedelsiz biçimde karşılamakla görevli, bu görev için halkın ödediği vergilerden maaş alan Kızılay yöneticileri ve onları bu görevlere atayanlar yargılanmalıydı.

Bugün burada, Kızılay'ın o dönemki başkanı olan Kerem Kınık yargılanmalıydı, biz değil.

Ve hiç şüphesi olmasın ki, Kerem Kınık yargılanacak da. Oturduğu makam koltuğundan nasıl kalktıysa buradaki sanık sandalyesine de öyle oturacak.

Sözlerimi bitiriyorum.

17 Ağustos Depremi yaşandığında, 19 yaşında bir üniversite öğrencisiydim. Haftalarca Adapazarı'nda kaldım, yardım faaliyetlerine katıldım. İnsanların ellerine geçirdikleri kazma kürekle enkazların altından yakınlarını, çocuklarını çıkarmak için nasıl canhıraş uğraştıklarını gördüm. Çünkü depremin ilk anlarında, ilk günlerinde Adapazarı'nda da ortada ne devlet vardı ne de yardım.

Aradan 24 yıl geçti. Türkiye bir kez daha devasa bir deprem yaşadı ve 24 yıldır yapılan bütün uyarılara rağmen doymak bilmez müteahhitlerin yaptığı çürük binalar yine on binlerce kişiye mezar oldu. Ve yine insanlar, ellerine geçirdikleri ne varsa onlarla enkaz kalıntılarından yakınlarını kurtarmak için çırpındı. Çünkü ortada yine ne devlet var ne yardım, ne AFAD vardı ne Kızılay.

Yani 24 yılda değişen bir şey olmadı. Bizim güzel ülkemize reva görülen kader değişmedi. Ölenler değişmedi, zenginleşenler

değişmedi. Ama değişecek, değişmek zorunda, değişmek şart! Bizim yaşadıklarımızı çocuklarımız yaşamasın diye değişmek şart.

6 Şubat günü hepimizi kahreden deprem gerçekleştiğinde benim oğlum 4 aylıktı. Bugün, yargılandığımız gün, oğlum 1 buçuk yaşına geliyor. Ve ben o enkazların altında can veren bebekleri hatırladıkça, yavrularını kaybetmiş anne babaları hatırladıkça, başını sokacak bir çadır bulamadığı için soğuktan titreyen el kadar çocukları hatırladıkça oğlumu sevmeye, öpmeye, koklamaya utanıyorum.

Ben oğlumu severken utanıyorum ama biliyorum ki oğlum benden utanmayacak.

Oğlum, bu yargılamaya da bakacak ve babasıyla gurur duyacak.

Çünkü bizler, çocuklarımıza bırakabileceğimiz mala mülke, yata kata, banka hesabına sahip değiliz. Biz, çocuklarımıza sadece gurur ve haysiyet bırakabiliriz. Ben, bugün bu nedenle oldukça bahtiyarım.

Fakat, başta Kerem Kınık olmak üzere burada yargılanması gerekenlerin hiçbiri, çocuklarına bu gururu bırakamayacaklar, benim bahtiyarlığımı yaşayamayacaklar.

Ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, unutmasınlar ki, onlar da yargılanacaklar. Ve bizim gibi gururla değil, utançla hatırlanacaklar.

Cem Koro

(TİP Kadıköy İlçe Yönetim Kurulu Üyesi)

O gün orada yoldaşlarımıza önceden planlanmış bir saldırısı gerçekleştirildi. En az on arkadaşımızın işkenceye maruz kaldığını bizzat gördüm. Bu saldırı sırasında 8-10 polisin işkencesine maruz kaldım. Burnum kırıldı, kör olma tehlikesi atlattım. Otobüste astım krizi geçiren arkadaşımıza müdahale edilmedi, bunu protesto eden bir yoldaşımız elleri arkadan kelepçeliyken yumruklandı. Bu saldırılar bizi sindirmek için yapıldı. Ancak hiçbir şiddet, gözaltı, tutuklama ve yargılama bizi halkı savunmaktan alıkoyamazdır.

Cengiz Yeter

(TİP İstanbul İl Başkanı ve Parti Meclisi Üyesi)

6 Şubat Depremi ülkemizde yaşanan yıkımların en büyüğünü, yok olmayı ve acıyı beraberinde getirdi. Türkiye İşçi partili yoldaşlarımız ilk günden itibaren deprem alanına ulaşarak enkazın altına girdiler. Devletin donup kaldığı, ulaşamadığı yıkım altındaki insanlara ulaştılar. Deprem bölgesinde ilk 3 gün boyunca değil yardım, devletin güvenlik güçleri bile yoktu; geldiklerinde ise onların da aynı çaresizlik ve kaosun içinde kıvrandığını gördük. Arkadaşlarımız yıkımdan bir şekilde kurtulmuş umutsuz ve çaresiz kalmış insanların ellerinden tuttular, onlara omuz verdiler. Siyasi açıdan en zıt olduğumuz tarikatlar bile topladıkları yardımı biz devrimcilerin dürüstlüğüne ve namusuna güvendikleri için bize teslim ettiler, bizim üzerimizden dağıttılar.

İlk günden itibaren olabildiğince çok sayıda insanı bölgeye gönderdik. Burada kalanlar da büyük bir dayanışma örgütlediler. Her birimiz bütün enerjimizle evleri yıkılıp soğukta açıkta kalan yurttaşlarımıza çadır, konteyner, gıda giyecek, ilaç gibi ihtiyaç maddelerini toplamaya ve bölgeye ulaştırmaya çalıştık. Bizi bugün yargılamak isteyen iktidar, o anlarda ne yaptı? Hatay'da camilerden sela okuttu! Yıkım altında günlerce ölümü bekleyen

yurttaşlarımız kendi ölümlerini haber veren selaları dinleyerek, çaresizlik içinde kahroldular! Depreme gece yarısı yakalanıp o dondurucu soğukta pijama ve çorapla kaçan ve sağ kalmaya çalışan insanlarımız yakınlarının, dostlarının yıkıntılarında gelen “bizi kurtarın” feryatlarını hiçbir şey yapamamanın çaresizliği ile gözyaşlarıyla günler boyu dinlemek zorunda kaldılar.

Biz ne yaptık? İstanbul’dan her gün çok sayıda TIR, kamyon ve çeşitli büyüklükteki araçları bölgeye ulaştırılacak malzeme ile doldurduk. Çok sayıda arkadaşımız da düzenli olarak deprem bölgesine gitti, orada uzunca bir süre dayanışma organizasyonlarına dahil oldu. Canla başla bu mücadeleyi sürdürüp hükümetin bıraktığı büyük boşluğu doldurmaya çalışırken gündeme Kızılay’ın halktan topladığı paralarla ürettiği ve bölgeye doğrudan göndermesi gereken çadırları para karşılığı yardım organizasyonlarına sattığı haberi gündeme düştü.

Bunun üzerine İstanbul İl örgütümüz protesto hakkını kullanmak için bir karar aldı. Bu karar doğrultusunda bir grup üyemiz Kadıköy Kızılay Şubesi önünde toplanarak bir basın açıklaması yapacaklar ve Kızılay’ın bu tavrının kabul edilemez olduğunu bildireceklerdi. Ancak Kadıköy Kaymakamı ve İstanbul Güvenlik Şube, Kızılay Başkanının koruyuculuğuna soyunmuş, hızlı bir yasak kararı alınmıştı. Güvenlik şube memurları da büyük bir gayretkeşlikle basın bildirisini için Kızılay önüne gitmek üzere binadan çıkan arkadaşlarımıza saldırdı.

Arkadaşlarımız darp edilerek gözaltına alındılar. Bununla da yetinilmedi, hepimizin yakından tanıdığı Hanifi Zengin liderliğinde bir polis ordusu İl Binamızı ablukaya aldı, adeta binamızı suç mahali olarak ilan ettiler. Bu durum karşısında benimle birlikte çok sayıda parti yöneticimiz bina önüne gelerek bu durumu protesto ettiğimizi bildirerek, abluhanın kaldırılmasını talep ettik. Aynı anda, deprem yardım faaliyetimizin sürmesi için de çaba sarf edilmeye devam edildi.

Ancak Kızılay’ın ülkedeki birçok kurum gibi çürümüşlüğüne ifşa edilmesinden rahatsız olan kolluk güçleri, bizleri konuşturmayacaklarını bildirerek ne söylemeye çalıştığımızı umursama-

dan Hanifi Zengin liderliğinde hırsla ve şiddetle içerisinde milletvekillerimizin de bulunduğu Türkiye İşçi Partisi üye, dost ve gönüllülerinesaldırarak, ben dahil onlarca parti yöneticimiz ve üyemizi ters kelepçe yaparak göz altına aldılar. Ters kelepçenin bir işkence biçimi olduğunu belirten üyelerimizi darp ettiler.

Bu arada bölgede toplanan halk zaman zaman yuhalıyor, zaman zaman da alkışlıyordu. Alkışlananlar günlerce hiç yılmadan deprem bölgesine ihtiyaç malzemelerini yetiştiren, ilk günden itibaren orada enkazın altına giren devrimcilerdi. Yuhaladıkları da çürümüş Kızılay'ı devrimcilere karşı savunan, bütün hırsıyla saldıran kolluk kuvvetleriydi. Ancak gerçekte yuhalanan, böylesine çürümüş bir kurumu savunmak uğruna gözü dönmüşçesine her türlü eylemi yasaklayan Kaymakam ve onu arkasındaki siyasi güçtü.

Kızılay önünde bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyurulacak küçük bir eylem gece geç saatlere kadar tüm ülkenin gündemine giren dev bir protestoya dönüştü. Belki de parti heyetimiz Kaymakama ve Hanifi Zengin'e bir teşekkür ziyaretine gitmeliydi gözaltıların sonrasında. Aylarca anlatarak yeteri çıplaklığında anlatamayacağımız bir gerçeği birkaç saat içerisinde halkın görmesini sağladılar: Kim halkın yanında, kim karşısında...

Peki sonuçta ne oldu? O savundukları Kızılay Başkanı Kerem Kınık'ı hükümet dahi savunamadı ve istifasını istediler. O gün bizi engellemeye çalışanlar oluşan alev parçasının üzerine benzin dökerek tüm halkın gerçekleri bir kez daha bizim ağızımızdan duymasına engel olamadılar. Kerem Kınık'ın hazin sonunu da engelleyemediler.

Bugün bizi yargılayarak bir kez daha sesimizi yükseltmemizi, kararlılığımızı vurgulamamızı sağlıyorsunuz. Sistemin çürümüşlüğünü gözler önüne sermemizin önünü açıyorsunuz. Biz burada, binlerce yoldaşımız da dışarıda haklılığımızı bir kez daha vurgulayacağız. Yargılanması gereken sosyalistler, devrimciler değil Kızılay Başkanı Kerem Kınık'tır, onun arkasındaki siyasi güçtür, on yıllarca ranta yönelmiş deprem gerçeğini göz ardı etmiş sorumlular ve bu ülkeyi yönetenlerdir.

Deniz Gülşen

(TİP MYK Üyesi)

Hayatımda içerisinde olmaktan onur duyduğum anlar var. Tekel direnişi, Şişecam direnişi, Metal işçilerinin metal fırtına ayaklanması ve tabii ki Gezi direnişi. Ama Hatay depreminin ilk günü halkımın hizmetinde olmak hayatımda yaptığım en önemli işti.

Biz 6 Şubat günü yani ilk gün Milletvekillerimiz Barış Atay ve Ahmet Şık ile burada yargılanan Furkan Seyhan ve Hasan Koral Hacıbeyoğlu ile birlikte İstanbul'dan binek araçla çıkıp Antakya'ya gittik ve orada devletin olmadığını gördük. AFAD yoktu, Kızılay yoktu, yerel yönetim yoktu, en ihtiyaç duyulan anda ordu bölgeye sokulmamıştı. Bizim, ülkenin bir ucundan gidebileceğimiz bölgeye devlet olanaklarını seferber etmemişti.

Elektrik Mahallesi depremden en çok etkilenen bölgelerden biriydi. İki deprem üst üste olduğu için halk büyük bir travma içerisindeydi ve yakınlarını kurtarabilecek durumda değildi. Yakinlarının yardım çılgınlıklarına rağmen mahalleye giremeyen insanlar bizim de oraya gitmememizi söylediler. Biraz yürüyüp, kimse var mı diye bağırdığımızda o kadar çok yerden ses geliyordu ki, önce çocukların seslerini duyup onlara yardım etmeye çalıştık. İlk yanlarına gittiğimiz Jasmin ve Muhammet oldu. Anne ve babası üzerine sarılmış, ikisi de ezilerek hayatını kaybetmiş ve çocuklar sıkışmıştı, elimizde hiçbir alet olmadan onları kurtarmaya çalıştık.

Depremde göçük altında kalanları kurtarmak için 72 saat çok önemlidir, sonrasında kurtulma şansı mucizelere kalır. İlk gün duyulan yardım çılgınlıkları saatler geçtikçe azalır ve yardım edemediğiniz her insanın, sesi duyulmayan her insanın sorumluluğunu üzerinizde hissedersiniz. Biz ilk günlerde 80 saat civarı

uyumadan kurtarma faaliyetinde bulunduk. Elimizden geldiğince bölge halkıyla birlikte çalıştık. Devlet hala yoktu.

Defne Dostluk Parkı'nda kurduğumuz afet koordinasyon merkezinde, Türkiye'nin dört bir yanında hem partimizin hem de duyarlı insanların yolladıkları yardımları halka dağıtmaya çalıştık. İlk günler su bile bulunamıyordu ama giderek daha organize bir faaliyet örgütleyebildik. Tabii ki bizim ve başka devrimci arkadaşlarımızın çabaları ne yazık ki halkın ufak bir kısmının ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyordu. Ayrıca çadır ihtiyacını çözemiyorduk. Devlet, yakınlarını kaybeden, acıları daha taptaze olan insanların en temel ihtiyaçlarını bile karşılamıyordu. En önemli eksik çadırıydı. Ufacık çocuklar, bebekler için aileler bÜyük bir öfkeyle çadır arıyorlardı.

Pandemi dönemi yaşanan olayı hatırlarsınız. Ticaret Bakanı Ruhsar Pekcan'nın eşi ile sahibi olduğu iki dezenfektan firmasından bakanlık bünyesindeki kurumlara 9 milyon değerinde ürün satıldı. Bakın bunlar bizim ülkemizde, Akp iktidarında normalleştirildi. İnsanlar ölürlen cebini düşünen bakan olur mu ama oldu ve yargılanmadı.

Aynısını deprem döneminde yaşadık. Halka neden çadır dağıtmadığını anlamadığımız, yıllarca yardım gelirlerini toplayıp ne yaptığını bilmediğimiz Kızılay, bir yardım derneğine çadır satmış. Bunun üstü örtülmemeliydi, gündemden düşürülmemeliydi. Bu görev de partimize, devrimcilere aitti tabii ki. Biz bunun için eylem yapmaya çıktığımız an polis üzerimize saldırdı. Böyle olacağını biliyorduk. Basit bir basın açıklamasına bile izin verilmemeliydi. Çünkü bu derece büyük bir suç halktan saklanmalıydı. Biz bunu engelledik. Bununla gurur duyuyorum.

Son olarak şunu söylemek isterim. Biz fotoğraflara bakarak yaşanacak olanların sesiyiz, öfkesiyiz. Bizim karşımızda olanlar ise hesap hareketlerine bakarak yaşayanların sesi. Ama herkes emin olsun ki yaşanan ve yaşatılan bütün bu acıların hesabını soracağız ve ne pahasına olursa olsun biz kazanacağız!

Furkan Seyhan

(TİP İstanbul İl Sekreteri ve Parti Meclisi Üyesi)

Tüm samimiyetle söylüyorum: Biz Hatay'da ve Kahramanmaraş'ta enkazlarda çalışırken annemiz babamız, eşimiz, dostumuz bizi aradığında şarjımız bitmesin diye sadece durumumuzu söyleyip telefonlarımızı kapattık. İnsanlar enkazların altında yardım beklerken, kurtulanlar sokaklarda yatarken çadırları satmak sadece alçakların aklına gelir!

Biz bölgede çalışma yürütürken telefonlar çekmiyordu. Sonrasında öğreniyoruz ki; iktidar deprem bölgesinde GSM'leri güçlendireceğine Twitter'ı yavaşlatıyor, Ekşi Sözlük'ü kapatıyor.

Bugün bizi yargıladığınızı düşünebilirsiniz ama biz de o Kızılay Başkanı Kerem Kınık'ı ne olursa olsun yargılayacağız!

Gülçin Savurur Baş

TİP Kadıköy İlçe Örgütü Üyesi

Bir yıl önce gece yarısı gelen telefonla sıçrayarak, yüreğimiz ağzımızda kalktı. Sabah çocukları bırakmak için annemi çağırdım ve o günün sabahından, dayanışmayı İstanbul'dan sürdürmeye devam ettiğimiz son güne kadar deprem koordinasyon merkezine dönüştürdüğümüz Türkiye İşçi Partisi İstanbul İl binasında mücadele arkadaşlarım ve gönüllü dostlarımızla birlikte çalıştım.

Susmayan telefonlar, gelen mesajlar içinde çırpınırken kimi zaman çaresizliği, kimi zaman bir derde derman olabilmenin onurunu yaşadık.

İlk günden beri bulmak için en çok zorlandığımız şey çadır oldu.

Deprem bir doğal afet, onu felakete çevirenlerse yönetenler.

Biz Türkiye İşçi Partisi üyesi, dostları ve gönüllüleri olarak kurtaramadığımız her can, yardım edemediğimiz her insan için utanmış, yerin dibine girdik.

Sonra bir gün bakıyoruz; zaten ilk günden beri desteğini sunmayan, halkı yanlızlığa ve kaderine mahkum eden, o hepimizin çocukluğunda kan vermek için heveslendiğimiz Kızılay, bizim paramızla ürettiği çadırları başka bir kuruluşa satmış.

Bunun hesabını sormayacaktık da ne yapacaktık? Hemen koordinasyon için bulunduğumuz İstanbul İl Örgütü binamızdan çıktık ve basın açıklaması için toplandık.

Binanın önüne yığılmış olan kolluk kuvvetleri aralarında depremzedelerin de olduğu topluluğa oldukça sert bir saldırı ile cevap verdi.

O gün bize saldıran kolluk kuvvetleri ve onların amirlerine de söyledik; “Aramızda depremler var, yapmayın” dedik.

Bugün burada biz değil onbinlerce insanın ölümüne sebep olanlar,

onlara yardım etmeyen, yardım etmediği gibi edilmesine engel olanlar,

insanlar göçük altındayken iletişim kurulabilecek tek aygıt olan interneti kesenler yargılanmalıydı.

Bizim bugün depremin yıldönümünde bu sebepten dolayı yargılanıyor olmamız ben ve yoldaşlarım için gururdur. Bizi yargılayanlar için ise bir utanç olarak kayıtlara geçeceğinden hiç şüphemiz yok.

Unutulmasın ki, Hatay’ın seçilmiş Milletvekili Can Atalay’ın da dediği gibi;

Her gecenin bir sabahı, bugünlerin de bir sonu var.

Gerçek suçlular elbet hesap verecek. Mutlaka hesap verecek!

Gün Çağ Aydın

(TİP İstanbul İl Yönetim Kurulu ve Parti Meclisi Üyesi)

Deprem sürecinde bant daraltma uygulandı, bant daraltma olmadığında da iktidara yakın medya tarafından depremzedelerin sesi kısılmaya çalışıldı. Ben de o dönemde bu kanalın önüne giderek bir basın açıklaması yaptım ve bununla ilgili de bir davayla yargılanıyorum. Basın emekçilerinin görevi halkın sesini duyurmak değil midir?

Bant daraltma denen şey depremlerle birlikte hayatımıza girdi. Depremzedeler enkazın altında Twitter'dan yerini bildirmeye çalışılıyor ama bant daraltılıyor. Bu bir tür cinayet.

Bu yargılandığımız dava sıradan bir 2911 davası değildir. Deprem sürecinde suçlar ve doğrular arasında bir savaşın ortaya çıktığını görüyoruz. Bu sadece bir protestonun davası değil.

Kayda geçmelidir: Türkiye İşçi Partililer bu çadırların satılmasını protesto ettiği için işkenceyle gözaltına alındı.

İlayda Cantaş

(TİP Öğrenci Bürosu Üyesi)

Depremin üzerinden 1 sene geçti ve hesap vermesi gereken kimsenin hesap vermediği, müteahhitlerin yurt dışına kaçırıldığı, bir tane dahi kamu görevlisinin yargılanmadığı, gerçek suçluların korunduğu, bir kişinin de çıkıp onurlu bir şekilde istifa dahi etmediği bir tabloyla karşı karşıyayız.

Bugün depremin yıl dönümünde “Kızılay nasıl olur da çadır satar” dediğimiz için biz yargılanıyoruz. Biz bu onuru ölene dek

üzerimizde taşırız ancak gerçek suçlular onursuzluklarıyla nasıl yaşar, onu bilmiyorum. Görüntülerde tespit edilemediğim yazıyormuş. Ben açık açık söylüyorum: Oradaydım. Hayatım boyunca da orada bulunmaktan onur duyacağım!

Burada gördüğünüz her bir arkadaşım, ben dahil, depremin ilk anlarından itibaren yeri geldiğinde canlarını ortaya koyup kendimiz için hiçbir çıkar gözetmeden deprem bölgesine yardıma koştuk.

İnsanların yanında olması gereken devlet orada yoktu. Devletin yapması gereken işi deprem bölgesine giden gönüllüler kendi çabaları ile yapıyordu. Ben dördüncü gününde Hatay'a ulaştığımda gördüğüm tek devlet kurumu trafiği yönetmeye çalışan Gebze Belediyesi'nin zabitasıydı. İlk 72 saatte otada olması gerekenler iş işten geçtikten, insanlar enkaz altında donarak öldükten sonra şov yapmak için yarışarcasına deprem bölgesine koştular.

O gün orada insanların ayaklarında çorap dahi yokken, içecek bir kase çorbaya muhtaç bırakıp üstüne bir de sokaklarda yaşamaya mahkum edenler hiç utanmadan, büyük bir yüzsüzlükle depremzedelere vermesi gereken çadırları üç kuruş kâr elde edebilmek için para karşılığında satmış.

İlk andan itibaren depremzedelerin yanında bulunması gereken, ülkenin en köklü kurumlarından birinin çürümüşlüğü ve kâr hırsı yüzünden bugün geldiği noktadan ben utanıyorum. Böyle bir kurumun üç beş kişinin elinde oyuncak olması suç değil de bizim halkımız donarken, bugün hâlâ çadırlarda, 3 metrekare tenekeden oluşan konteynerlerde yaşamaya mahkum edilirken Kızılay'ın çadırları para karşılığı satmasını protesto etmemiz mi suç?

Özetle bu yargılamayı ne ben, ne de herhangi bir arkadaşım kabul etmiyoruz. Bir suçlu varsa o da dönemin Kızılay Başkanı Kerem Kınık'tır, kamu görevlileridir. Yargılanması gereken de kendisidir, yargılanması gerekenler biz devrimciler değiliz!

Merve Akyel

(TİP Öğrenci Bürosu ve Parti Meclisi Üyesi)

Bundan tam bir yıl önce memleketin dört bir yanından burada yargılanan 87 kişinin de dahil olduğu yüzlerce insan bir yola çıktı.

Depremde yerle bir olan Hatay'ı yeniden kurmak üzere çıkılan bu yoldan sonra ne hayatımız bir daha normale döndü, ne o gün başlayan yardım çığlıkları son buldu.

Üç kuruş kâr hırsıyla malzemesinden çalınan, “yuvamız” sandığımız o enkazlar bizlerin, ailemizin, kardeşlerimizin tabutu oldu. Siyasal iktidar, o tabutlardan çıkan seslerin yayılmasından rahatsız oldu, plakasız araçlarla sinyal kesiciler dolaştırıldı, türlü türlü yayın yasakları uygulandı. Bir tas çorbaya, suya dahi muhtaç olmuş insanların karşısında televizyona çıkıp “Ben de buradayım” diyebilecekleri koltuk kapmacalar oynadılar, şahsi şovlarını yaptılar.

Tüm bu suçlular ve depremin olduğu an apar topar yurtdışına kaçan müteahhitler yargılanmadı. Bugün ise, kısıtlı imkânlarla her şeyini ortaya koyan bir tır malzemeyi sırtında taşıyan onurlu gençler yargılanıyor.

Oysa ki biz suçlu değildik, olamazdık da. Onlar paralarını sayarken biz ölülerimizi sayıyorduk. Nasıl suçlu olabilirdik ki?

26 Şubat günü hepimiz Türkiye İşçi Partisi'nin İstanbul İl binasında iddik. Çoğumuz Hatay'dan yeni dönmüştük ve birkaç saat içerisinde kalkacak otobüsler ile yeniden deprem bölgesine yola çıkacaktık.

20 gündür gözümüze bir damla dahi uyku girmeden canla başla depremin yaralarını sarmak için dayanışmayı büyütmeye ça-

lıştık. Neredeyse hiçbir alet edevat sağlanmadan çıplak ellerimizle enkazları yarıdık.

Yaka paça, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındığımız günün sabahının ilk saatlerinden itibaren parti binamızda yiyecek gıda, çadır, bebek maması, kıyafet ve hayatta kalabilmek için en temel ihtiyaç olan her şeyi “Nerede bu devlet?” diye haykıran, aç açıkta kalmış yurttaşlara ulaştırmak için paketleyip tırlara yüklüyorduk.

Orası artık yalnızca parti binamız değildi. Halkın, yardımlarını ihtiyaç sahiplerine gideceğine emin olarak bağışlayabildiği bir afet koordinasyon merkeziydi. Çünkü yardım için toplanan kolilerin kimlerin dolaplarını, ceplerini doldurmak için kullandığına, hangi kurumların depolarına kaldırdığına da şahit olmuştuk. Tıpkı bugün o televizyon programlarında uçuşan milyonlarca liranın nereye gittiğini bilmediğimiz gibi.

Kimse Hataylı, Maraşlı, Malatyalı da değildi. Orada olanlarla kan bağı da yoktu. Halkımız, cebindeki son kuruşa kadar bir çocuk çıplak ayakla kalmasın diye, başını sokacak yeri kalmayan tek yurttaşımız kalmasın diye destekte bulunuyordu.

Bu büyük çaba ve dayanışmanın içerisindeyken, halktan yıllardır toplanan deprem vergilerinin nerede olduğu halen bilinmiyorken Kızılay’ın ürettiği çadırları para karşılığında sattığı ortaya çıktı.

Binlerce insan yiyecek yemek bulamaz, tüm yakınlarını kaybetmiş, başlarını sokabilecek bir çatısı olmadan soğuktan donar haldeyken Kızılay’ın çadır satmasını protesto etmekten yalnızca gurur duyarız.

Biz başımızı öne eğmeyiz ama yargılanma sırası gerçek suçlulara geldiğinde, tarih kitaplarında adları bu halka karşı işlediği suçlarla anıldığında, onlar kaçacak delik bulamayacaklar!

Mustafa Tekin

(TİP Ümraniye İlçe Başkanı)

6 Şubat Depremlerinden sonra biz tüm arkadaşlarımızla il örgütümüzde toplanıp, il örgütümüzü bir afet koordinasyon merkezi haline getirdik. Bugün ablukaya alındığı söylenen il binası o gün depremzedelerle dayanışma içinde olan bir afet koordinasyon merkeziydi. Bizleri Kızılay'ın çadır sattığını protesto ettiğimiz için yaka paça gözaltına alan kolluk kuvvetleri, arkasından gelen günlerde de afet koordinasyon merkezimizin önünde bekleyerek bizlere korku atmosferi oluşturmaya çalıştılar. Şunu söylemeliyim ki: Biz korkmuyoruz. Ne orada bekleyen kolluk kuvvetlerinden, ne de arkasındaki siyasi güçten korkmuyoruz.

Erkan Baş yoldaşımızın da konuya ilişkin bugün yapmış olduğu paylaşımı burada okumak ve aynen katıldığımı bildirmek isterim:

“Böyle bir skandalı ifşa ettiğimiz için bize teşekkür edip Kerem Kınık'ı yargılayacaklarına; depremin ilk gününden beri halkıyla dayanışmak için elinden geleni yapan yoldaşlarımızı hakim karşısına çıkartıyorlar.

Biz bildiğimizi söylemeye devam edeceğiz.

AKP iktidarı din ve çadır tüccarıdır!”

Oya Sönmez

(TİP MYK Üyesi)

Dün 6 Şubat'tı ve biz depremde kaybettiğimiz binlerce insanı andık.

Onları asla unutmayacağız, unutturmayacağız! Anıları önünde saygı ile eğiliyorum.

Bugün buradayız. Neden? Deprem felaketinin birinci yılında Kızılay'ın halktan topladığı paralarla ürettiği ve bölgeye doğru dan göndermesi gereken çadırları para karşılığı depremzedelere satmasını kabul etmediğimiz için yargılanıyoruz.

Kendi halkı çadır diye ortalıkta perişan olurken soğuktan donarken, bu daniskaya, saçmalığa karşı çıktığımız için, temel hakkımız olan protesto eyleminde bize saldıran polis ama polis şiddetine maruz kalan tekmelenen, işkenceye uğrayan bizler yargılanıyoruz. Şiddeti, işkenceyi uygulayan polisler değil biz yargılanıyoruz!

Kerem Kınık değil biz yargılanıyoruz. Bu kabul edilemez.

Dün 6 Şubat'tı, bugün 7 Şubat. Bu duruşmanın deprem felaketinin yıldönümünün hemen ertesi günü olması gerçekten yaşadığımız büyük felaketin boyutunun anlaşılmadığını gösteriyor. Biz bir yıl önce resmi rakamın 53 bin 537 olarak açıklandığı ve uzun yıllar travmasını atlatabileceğimiz felaket yaşadık. O felaket günlerinde kendi vatandaşına çadır talebi varken vermeyen, satan bir kurumu protesto edenleri yargılama günü sanırım bu olmamalıydı. Ayrı dünyanın insanları olduğunu isterseniz bu kadar iyi anlatamazdınız. Seçilen tarihte bayağı bayağı insanlarla dalga geçildiğini kötü niyet taşıdığını düşünüyorum, söyleyecek söz bulamıyorum doğrusu.

Ne oldu bir yıl önce 6 Şubat'ta? 11 il i kapsayan, büyük felaket olan depremi yaşadık. İlk günden itibaren Türkiye İşçi Partisi'nin üyeleri ve dostları deprem haberini alır almaz ülkenin dört bir yanından yola çıkarak deprem bölgesine ulaştılar. Devletin ilk 3 gün ulaşamadığı, AFAD'ın olmadığı, polisin, askerin, iş makinelerinin olmadığı günlerde elimizden geldiğince insanları kurtarmaya çalıştık. O ilk 3 günü eminim o bölgede olan olmayan, bu ülkede yaşayan hiç kimse asla unutmayacaktır. İnsanlar yalnız bırakıldı, ölüme terk edildi, göz göre çok insanımızı kaybettik. Deprem felaketi süresince yaraların sarılmasına dair Türkiye İşçi Partisi'nin yürüttüğü dayanışma faaliyetlerini söz alacak yoldaşlarımız anlattılar.

Deprem felaketinin olduğu günlerde dayanışma faaliyetlerini yürütürken Kızılay'ın halka dağıtması gereken çadırları parayla sattığı ortaya çıktı. Tabii ki bu büyük bir skandaldı, tabii ki kabul edilemezdi. Bunun üzerine ülke genelinde protesto eylemlerinin yapılmasına karar verdik. Ankara, İzmir, İstanbul başta olmak üzere her yerde parti protesto eylemleri gerçekleştirmek üzere harekete geçti. Ancak polis İstanbul il örgütümüzün yaptığı çağrıya dair bize saldırmayı ve gözaltına almayı işkenceyle gözaltına almayı tercih etti. Saldırdıkları kişiler depremde enkazlarda insanları çıkarırlar, dayanışma için gece gündüz koli paketleyen, TIR'lara yükleyen hatta kendisi bizzat depremde olan insanlardı.

Son olarak ben Gaziantep İslahiyeliyim. Depremde bir ailenin çocuğuyum. Deprem felaketinin en çok vurduğu hatta belediye başkanının ilçenin yarısının gittiğini ağlayarak televizyonlarda söylediği ilçeliyim. Tüm ailem, akrabalarım, sülalem Gaziantep İslahiye'de, Hatay İskenderun'da ve Maraş'ta yaşıyor. Deprem'de çekirdek ailemden teyzemi, 2 kuzenimi, 4 de çocukları olmak üzere 7 kişiyi kaybettim. Eş, dost, akraba benim bildiğim 19 kişiyi kaybettik. Geniş ailemde kaybettiklerimizin sayısı 100'den fazla. Bu sadece 1,5 dakika içerisinde bizim kaybettiklerimiz. Bu öyle sayı diye, istatistiki bilgi diye geçiştirilecek bir şey değil. İnsanlar birdenbire hiçbir şeysiz kaldılar. En sevdiklerini kaybet-

tikleri gibi, evlerini, işlerini kaybettiler. Kimsesiz kaldılar, kimsesiz kaldık bizatihi.

O günler soğuktu, insanlar evsizdi, insanlar donuyordu ve insanlar çadır bekliyordu, konteyner bekliyordu. Ve Kerem Kınık efendi, Kızılay çadırlarını bizlere ulaştırmaktansa satmıştı. Tabii ki protesto edeceğim tabii ki bu adaletsizliğe, iki yüzlülüğe, halk düşmanlığına itiraz edeceğim. Benim aileme mensup en geniş sülaleme hala konteynerlerde yaşıyor, konteyner bulamayanlar çadırda ya da az hasarlı binalarda barınmaya devam ediyor, hayatını sürdürmeye çalışıyor. Bunu kimse kabullenmemi beklemesin.

Bir gün burada Kerem Kınık ve benzerleri yargılanacak onu göreceğim. Pişman değiliz, verdiğimiz eylem kararının da yaptığımız eylemin de sonuna kadar arkasındayız. Eylem yapmak değil çadır satmak suçtur. Söyleyeceklerim bu kadar.

Selin Erhan

(TİP Öğrenci Bürosu ve Parti Meclisi Üyesi)

Bir yıl önce bugün biz Hatay yolundaydık ne ile karşılaşacağımızı bilmiyorduk.

Ben mücadeleye lise yıllarımda katıldım. Öğrendiğimiz ilk şey bu memleketi kurtarmak ve halkın her ihtiyacında yanında olmaktı. Fakat ben hiç bunları bize öğreten yoldaşıma bir yıl önce bugün Hatay yolunda mesaj atıp 'Nerede uyuyorsunuz' dediğimde 'Dışarıda uyuyoruz' diyeceğini düşünmemiştim. Ne olursa olsun dayanışmanın bizi kurtaracağını biliyordum ama koskoca bir devletin koskoca bir halkı bu denli yalnız bırakabileceğini bilmiyordum. Bizim yiğitliğimize inanıyordum ama elinde eldiven dahi olmadan onlarca insanı enkazdan kurtarabileceğimizi bilmiyordum. Bu halkın haklılığına inanıyordum ama bize sabah beşe kadar tır doldurup boşaltacak birlikteliğinin

farkında değildim. Tam bir yıl önce bugün ben Hatay yolundaydım. Devletin hak aramadığının farkındaydım ama bütün Hatay'ı kurtarmayı yalnızca 100 tane devrimciye bıraktığının farkında değildim.

Siz Olağanüstü Hal ilan edip askeri çıkartmak için o kadar zaman beklediniz. Bir de sonra kendi askerlerinizi aç bıraktınız. Biz o askerlerle çayımızı çorbamızı paylaştık. Bugün bizim yargılanma günümüz değil, bu devletin utanç günüdür.

(Deprem bölgesindeki gönüllülerimizin giydiği yeleği gösterek) Bu yeleği biz Hatay'da giydik. Hiçbir şey bırakmadığınız Hatay halkına neyimiz varsa verdik çünkü mücadeleden bunu öğrendik. Sizinle mücadele etmek bize çok şey öğretti. Umarım size de bütün bunların sonunda yenileceğinizi öğretmiştir.

Umarım bu davada 87 TİP'linin yargılandığı ilüzyonundan kurtulur ve karşınızda ülkemizden çaldığınız her şeyi geri alacak; Türkiye'yi hak ettiği gibi eşit ve özgür bir ülke yapacak 87 kişinin oturduğunu öğrenmişsinizdir.

Ulaş Karaağaç

(TİP İstanbul İl Yönetim Kurulu Üyesi)

Burada sanık olarak ifade veren tüm arkadaşlarımın söylediklerine noktasına, virgülüne kadar katılıyorum.

Mahkeme heyeti, salonda bulunan görevliler açısından kendi meslek hayatlarının sıradan bir günü olabilir, bu dava sıradan bir yargılama değildir. Bu dava bizim için onur nişanıdır.

Şunu açıkça belirtmek isterim; yargılanmak istenen şey burada depremzede halkımızın ta kendisidir. Elbet çadır satanlar yargılanacak, biz unutmadık, affetmedik, helalleşmeyeceğiz.

Uraz Aydın

(TİP Kadıköy İlçe Başkanı ve Parti Meclisi Üyesi)

Türkiye'nin 11 ilinde adeta bir toplu cinayetin meydana geldiği 6 Şubat 2023 depremlerinin üzerinden tam bir yıl geçti. Öfkenin ve yasın, dehşetin ve dayanışmanın iç içe geçtiği bir yıl. Ve bugün, bilhassa “mahsun ve garip” kaldığı ifade edilen Hatay halkına hem öfkesinde hem yasında eşlik etmeye çalışmış, göz göre göre gelen bir dehşetin karşısında da dayanışmayı örnek için tüm gücünü, tüm imkanlarını seferber etmiş Türkiye İşçi Partisi'nin onlarca üyesi yargılanıyor.

Neden yargılandığımızı hatırlayalım o halde.

Depremi üzerinden 20 gün geçmişken, Kızılay'ın yani “toplumsal dayanışmayı sağlamayı” hedefleyen, “kâr amacı gütmeyen, yardım ve hizmetleri karşılıksız olan ve kamu yararına çalışan bir gönüllü sosyal hizmet kuruluşu” olarak tanımlanan Kızılay'ın tanımı ve görevi itibariyle depremzedelere çadır dağıtması gerekirken, bu çadırları sattığını öğrendik.

On yıllardır salgınlar, depremler ve kasırgalarla uluslararası çapta deneyimlediğimiz gibi “doğal” denilen afetlerle kâr arayışı arasında, daha net bir ifadeyle felaketle kapitalizm arasında son derece sıkı bir bağ bulunuyor. Sermaye daimî olarak büyümek, birikmek zorunda olduğundan yarattığı gerekli gereksiz metalarla, doymak bilmeyen bir açgözlülükle, aralıksız sürdürdüğü üretimle insanları ve tüm doğayı felaketlerle karşı karşıya bırakır. Fakat bu felaketlerden, insani ve doğal maliyetleri ne olursa olsun, yine kazançla, yine büyüyerek çıkmaktan da geri kalmaz. Yani hem kâr ederken yıkımı üretir hem de yıkımdan kâr elde ederek çıkar.

6 Şubat depreminden birkaç saat sonra, borsa açıldığında çimento ve beton hisselerinde sert yükselişlerin yaşanması, tam da bu söylediklerimizin hazin bir örneği. Fakat depremin bu denli yıkıcı olmasını Türkiye'deki siyasal rejimde tesis edilen aşırı merkezizetçilikten, norm haline gelen ahbap-çavuş ilişki-

lerinin sonucu olarak liyakatin önemsizleşmesinden ve yine bu bağlamda inşaat sektörüne denetimden azade bir hareket alanı sağlayan politikalardan ayrı düşünemeyiz.

Kızılay çadırları vakasında ise apaçık, utanç verici bir ahlaksızlık söz konusu ise de, bir yardım kuruluşunun yardımlardan kâr elde etmeyi önüne koymasını Türkiye’de hakim hale gelmiş olan işleyiş biçiminden ve moral çöküntüden ayrı ele almak mümkün değil.

İşte bizler, burada yargılanan Türkiye İşçi Partisi üyeleri olarak tam da Türkiye kapitalizminin ve onun politik aygıtının, Kızılay ve Kerem Kınık şahsında yarattığı bu “yapısal ahlaksızlığı” teşhir etmek, protesto etmek için anayasal hakkımızı kullandık.

Fakat şunun da gayet farkındayız ki, burada yargılanmak istenen sadece Türkiye İşçi Partisi’nin kararlılığı değil, 6 Şubat depremlerinin ardından açığa çıkmış olan ve hâkim düzenin işleyişini sekteye uğratan, onu sorgulatan o devasa toplumsal dayanışma dalgasıdır.

Kişisel bir notla bitirmek istiyorum. Ben bundan tam tamına 7 yıl önce, yani 7 Şubat 2017 yılında OHAL kapsamında Marmara Üniversitesi’ndeki görevimden yüzlerce meslektaşımın birlikte hukuksuz biçimde ihraç edildim. Suçumuz, kamuoyunda “Barış Bildirisi” olarak bilinen açıklamayı imzalamış olmaktı. O zaman mahkemede verdiğim savunmada Ece Ayhan’ın dizelerine gönderme yaparak “büyük suçun küçük ortaklarından olmamak” için bu metni imzaladığımı belirtmiştim. Kızılay rezaletini protesto etme irademin de aynı gerekçeye dayandığını ifade etmek isterim. Gerek yargılandığımız bu davayı, gerekse örneğin sevgili yoldaşım ve dostum, Hatay’ın seçilmiş milletvekili Can Atalay’ın hukuksuz tutsaklığını düşünürsek son 7 yılda bir milim ilerleme yaşanmamış olabilir, ama bu 7 yılda dayanışmaya olan inancımızda da bir milim gerilemenin meydana gelmediğini vurgulamak isterim.

PARTİ AVUKATLARIMIZIN SÖZLERİ

Ahmet Ekim

(TİP avukatı)

Savunmama başlarken şu an bu dava dosyasında yargılanan tüm sanıklara teşekkürlerimi sunduğumu ve onlarla gurur duyduğumu belirtmek isterim. Çünkü neredeyse tamamı deprem bölgesindeki koordinasyon merkezlerinde bilfiil çalışmış ve hatta depremin ilk günlerinde hiç bir devlet kurumu arama kurtarma çalışmalarına başlamamışken deprem bölgesine ulaşım bizzat arama kurtarma çalışmaları yapmış ölü ve yaralıları enkaz altından çıkarmış kişilerdir.

Davaya konu basın açıklamasının yapıldığı gün Türkiye İşçi Partisi tarafından Hatay Defne’de kurulan deprem koordinasyon merkezinde görevliydim. Görevli olduğum süre boyunca sıcak yemek, gıda, giyim, sağlık, bebek ve çocuklar için ihtiyaç malzemeleri gibi birçok ihtiyacı Türkiye İşçi Partisi’nin Türkiye’nin dört bir yanında kurmuş olduğu deprem koordinasyon merkezinden gelen aynı yardımlar ile karşılamaya ve depremzede halkımıza ulaştırmaya çalışıyorduk. Her ne kadar yetemesek de, elimizden geldiğince birçok ihtiyacı karşılayabiliyorduk ki belirtmek isterim AFAD ve Kızılay deprem bölgesinde olay tarihinde halen çok yetersizdi ve asla yetiştiremediğimiz ihtiyaç malzemesi ise çadırdı, depremzedelerin bize en çok sorduğu soru “çadır var” mıydı ve ne yazık ki yoktu ve bir de bunun üzerine ülke genelinde yapılan haberlerden Kızılay’ın bu halkın vergileri ile elde edilen çadırları başka kurumlara para ile sattığını öğrendik.

En çok ihtiyaç duyulan malzeme çadır iken halka ulaştırılmak yerine satılmıştı ve yine bu halkın haysiyetli evlatları olan sanıklar en meşru şekilde bir araya gelerek Kızılay'ı protesto etmişlerdir. Ancak ne hikmetse deprem bölgesi ile dayanışma ve arama kurtarma faaliyetleri için kolluk güçlerini kullanmayan iktidar meşru bir eyleme saldırmak için kolluk güçlerini devreye sokmuş, bir de yetmezmiş gibi afet koordinasyon merkezi olarak çalışan Türkiye İşçi Partisi il binasının önünü çevik kuvvet ile kapatarak deprem bölgesine gönderilecek aynı yardımların sekteye uğramasına sebebiyet vermiştir.

Şunu da belirtmek isterim, bugün her ne kadar bu dosyada müdafî olarak bulunsam da bunun tek nedeni olay tarihinde deprem bölgesinde olmamdır. Eğer İstanbul'da bulunsaydım ben de o gün bir yurttaş olarak yapmam gerekeni yapacak ve müvekkillerimin yanında bulunacaktım ve bu dosyada müdafî değil bir sanık olacaktım. Bu da göstermektedir ki bugün iktidarı eleştiren iktidarın karşısında olan ve mücadele eden herkes kolayca sanık sandalyesine oturabilmektedir. Artık kürsünün bir gün o tarafında bir gün bu tarafında olmamız işten bile değildir.

Burada gerçek suçluların meşru bir protestosuna hukuksuzca müdahale edenler, bu müdahale için emir verenler, deprem dayanışma faaliyetlerini aksatanlar, Türkiye İşçi Partisi'nin İl Binası'nın giriş ve çıkışını engelleyerek siyasi örgütlenme ve faaliyet yürütme hakkını engelleyenler olduğu açıktır. Bu nedenle bugün suçun unsurlarına ilişkin bir savunma yapmayacağım. Çünkü ortada bir suç yoktur. Eğer ortada bir suçlu var ise depremde yıkılan binalara imar izni veren yöneticiler, bu binaları inşa eden müteahhitler, buna göz yuman ve hatta destekleyen siyasal iktidardır. Müvekkillerimizin gerçekleştirmek istediği basın açıklamasının ise neden engellendiğini biliyoruz. Çünkü mevcut siyasal iktidar tarafından kamu kaynakları har vurulup harman savurulmuş ve deprem döneminde elimizde olan kaynaklar dahi kar amaçlı başka kurumlara satılırken aralarından müvekkillerimizin de bulunduğu bu ülkenin devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri ve demokratları arkalarında hiçbir kamu

gücü bulunmadan dayanışma ile halkın ayakta kalabileceğini ihtiyaçlarını karşılayabileceğini ortaya koymuştur. Bunun halkta oluşturacağı teveccühten korkmuş ve müvekkillerimizin gerçekleştirmek istediği basın açıklamasına bu yüzden saldırı gerçekleştirilmiştir. Müvekkillerimiz anayasadan kaynaklanan meşru haklarını kullanmışlardır. Bu nedenle derhal beraatlerini talep ediyoruz.

Nalan Ermiş

(TİP avukatı)

Müvekkilin beyanları başta olmak üzere tüm beyanlar polisin ihtarda bulunmaksızın herkese işkenceye varacak biçimde müdahale ettiği yönünde. Bu savunmaların tamamına iştirak ediyoruz.

Devlet her ne koşulda olursa olsun, hele ki doğal afet vaktinde yurttaşını sağlıklı insan onuruna yaraşır biçimde yaşatmak, yurttaşını doğru bilgiye ulaştırmak ve halkı aydınlatmak zorundadır. Bu devletin anayasal bir sorumluluğu, daha ötesi var oluşunun meşru zemini.

Ölüm ile kalım arasındaki çizginin bu denli silikleştiğini bir zamanda, müvekkilin de üyesi olduğu Türkiye İşçi Partisi, devletin üzerine düşen değindiğim sorumluluğunu, varlık sebebini hiç sayarak hükümetin yetkilerin yapmadığını yapmış, yurttaşı olanca imkanıyla kelimenin tam manasıyla yaşatmaya çalışmış, ölüm kalım zamanında en ihtiyaç duyulan anda Kızılay'ın kalkıp sattığı çadır konusunda yurttaşa doğru bilgi sağlamış ve yurttaşı aydınlatmıştır.

Ben bir yurttaş olarak Türkiye İşçi Partisi'ne teşekkürü bir borç bilirim. Ben yurttaş olarak bir toplumda gayesi, siyaseti para olmayan, amacı onurlu bir insan yaşamını var etmek ve sürdürmek olan siyasi partinin ne olduğunu, bir siyasi partinin gö-

revini ve ne yapması gerektiğini bize günümüz Türkiye'sinde gösterdikleri için hepsinin emeğine saygımı dile getirmeyi borç bilirim.

Sevk maddesi malum 2911'e muhalefet. Yasal olarak sevk maddesinin unsurlarının oluşmadığını sizin de malumunuz. Bununla beraber sayın hakim, 2911 kadar iğdiş edilen bir yasa daha yoktur sanırım. Öyle ki yasa nedir, toplumdaki işlevi nedir, yargı yürütme erki nedir, hepsinin bir bir altının oyulduğunu görüyoruz.

İnsanlığın mücadelesiyle kazandığı protesto hakkını bir biçimle koruyan 2911 şu anki uygulama ile yurttaşa bağ olmuş vaziyette. Halkı bilinçlendirmek üzere sorumluluğunu yerine getiren siyasi parti çağrı yapıyor, Yürütme mercii hangi kanal ile açıkladığı meçhul şekilde bir yasak veriyor. Gerekçesi kamu düzeni. Hangi kamu hangi düzen kimin düzeni şaibeli. Polis bu yasağa dayanarak siyasi parti binasını abluka altına alıyor ve yoldan geçeni dahi döverek işkenceyle göz altına alıyor. Suçlama ise 2911.

2911 bu değildir. 2911 bir yurttaşın en meşru hakkını en toplumsal hakkını güvence altına alan bir yasa metnidir. Yasal ve toplumsal hakkını kullanan yurttaşa yürütmenin tüm gücüyle engel olunduğu ise kolluğun en temel mevzuatı olan PVSK'yı biçerek engellediği bir olay ile karşı karşıyayız. Şimdi ise mesele yargının önünde. Yargı kendi görevini mi yapacak yoksa bir tasdik merci gibi bu izansızlığı onaylayacak mı, bunu göreceğiz

Bu ülkenin bir hukukçusu olarak dosyadaki müdafii olarak, bu salondaki dayanışma ruhuna ve uygulanmasa da seçilmiş bir vekil hala içeride tutsak edilse de verilen AYM kararına duyduğum inanç ile bugün ele aldığımız dosyadaki hatanın sona erdirilmesini, her bir TİP üyesi ve yöneticisi yönünden beraat kararı verilmesini talep ederim.

Özgür Urfa

(TİP Parti Meclisi Üyesi, parti avukatlarından)

6 Şubat 2023 tarihinde meydana gelen depremde on binlerce yurttaş yaşamını yitirdi, birçok kent yok olmaya yüz tuttu. Ülke tarihindeki en büyük katliamlardan birine tanık olduk. İnsanlar günlerce enkaz altında yardım beklerken yaşamlarını yitirdi. Devlet yetkilileri, günlerce kıpırdamadan bekleyerek felaketin büyümesini izlediler. İnsanlar hala çadır ve konteynerlerde hayatta kalmaya çalışırken, elektrikleri kesiliyor, suları kesiliyor. Bu yetmezmiş gibi iktidar sahipleri “bize oy vermezseniz böyle olur” diye halkı tehdit ediyor.

Ortaya çıkan tablonun sorumluları bir yıldır yargı önünde hesap vermiş durumda değil. Bugün bu salonda deprem çadırlarını satan Kızılay yetkililerinin yargılanması gerekirken aksine onları protesto edenlerin yargılandığı bir dava için bulunuyoruz. Sadece bu bile siyasi iktidarın ve yargının durumunu gözler önüne seriyor. Failleri değil suçları ortaya çıkartanları yargılayarak gerçeklerin üzerini ört bas edebileceklerine inanıyorlar.

Resmi rakamlara göre 53 bin insan yaşamını yitirdi, on binlercesi yaralandı. on binlerce bina yıkıldı. Binlerce müteahhit ve kamu görevlisinin yargılanması gerekirken hali hazırda yargılanan kamu görevlilerinin sayısı sıfır, müteahhitlerin sayısı ise 100 bile değil ancak “Depremde çadır satılmaz” diye açıklama yapan 87 kişi bir çırpıda yargılanmak için bu salona doldurulabiliyor. Türkiye’de adaletin özeti budur. Suç işleyen kamu görevlileri korunur kollanır, zengin müteahhitler pamuklara sarılır, buna karşın adalet isteyen yurttaşlara yargı sopası gösterilir.

Yargı mekanizması bir suç arıyorsa suç, binlerce kişi enkaz altında can çekişirken, insanlar sokaklarda soğuktan tir tir tit-

rerken çadır satılmasıdır. Bir suçlu aranıyorsa suçlu, insanların canı üzerinden bile para kazanma hırsıyla hareket eden Kızılay yetkilileridir. Suçlu, depremden sonra 3 gün boyunca enkazlara gitmeyen AFAD yetkilileridir, askerleri kışlalarından çıkartmayanlardır. Suçlu rüşvetle imar izni ve ruhsat veren, inşaatları denetlemeyen belediye yetkilileri ile seçimlerde oy almak için sürekli imar affı çıkartarak katliama sebep olan siyasi iktidar sahipleridir.

İktidar sahiplerinin suçlarını ört bas etmekte mahir olan yargı mekanizması sıra muhalefet partilerine geldiğinde bir o kadar saldırgan ve nefretle hareket etmekte. Yargılama konusu eylem siyasi bir parti olan Türkiye İşçi Partisi'nin çağrısıyla yapılmak istenen basın açıklamasıdır. Deprem sonrası devletin sorumluluğunu yerine getirmemesine karşın, yurttaş dayanışmasıyla halkın ihtiyaçlarını karşılamak için ülkenin dört bir yanında yardım faaliyetleri yürüten TİP bu davayla cezalandırılmak istenmektedir.

Siyasi bir partinin, hele ki sosyalist bir partinin temel görevi halkın sorunlarını gündem etmek ve bu sorunlarla mücadele etmektir. Müvekkillerimiz tam da bu sorumlulukla hareket etmiş olup, bu eylemi yapmaları değil asıl yapmamaları halka karşı suç işlemeleri sonucunu doğururdu.

Bu salonda yargılanan insanlardan birçoğu depremin ilk günü devletin her türlü yardımdan mahrum bıraktığı Hatay'a gitmiş, elleriyle enkazlardan insan çıkartmış kişilerdir. Günlerce enkazlarda çalışmış, haftalarca deprem bölgelerinde yardım faaliyetlerinde görev almış, gece gündüz demeden yardım kolileri toplayan ve onlarca tır dolusu yardım malzemesini sırtında taşıyan insanlar cezalandırılmak istenmektedir. Yanlış anlaşılmasın bu yapılanlar bir marifet değil, hiç kimse de yaptıklarıyla övünmemektedir ancak bu yapılanların cezalandırılmak istendiğini tarihe not düşmek bizlerin görevidir.

Cezalandırılmak istenen sadece TİP değil esas olarak depremzede yurttaşlar olup yargı burada bir kez daha araç ola-

rak kullanılmak istenmektedir. Tıpkı TİP Hatay Milletvekili Can Atalay'ın Anayasa Mahkemesi'nin iki ayrı ihlal kararına rağmen Anayasayı tanımayan mahkemelerce esir tutulması gibi.

Özetle depremde taş üstünde taş kalmayan bir şehrin yani Hatay halkının seçtiği milletvekilinin Anayasa yok sayılarak esir tutulması, kendilerine oy verilmeyen iktidar partisinin halkı cezalandırma iradesidir.

Biz bugün burada görevimizi yaparak tarihe not düşüyoruz. Halka karşı işlenen suçları unutmuyoruz, affetmiyoruz. Depremde yitirdiğimiz herkesin anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

Son olarak; bu davada verilecek karar sadece salonda yargılanan kişilerle ilgili değil aynı zamanda deprem suçlarına ilişkin de bir karar olacak.

Deprem günlerinde çadır satmak mı yoksa buna itiraz etmek mi suç? Mahkemeniz buna karar verecek.

Yelda Koçak

(TİP avukatı)

Sözlerime 1 yıl önce depremde yitirdiğimiz tüm insanları saygı ile anarak başlamak istiyorum.

Müvekkilim ve meslektaşlarımın bu aşamaya kadarki beyanlarına katılmakla, huzurdaki davanın iddianamesini inceleme kısmını meslektaşlarımızla aramızda yapmış olduğumuz görev paylaşımı çerçevesinde ele alacağız.

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki; Türkiye İşçi Partisi'nin Merkez Yürütme Kurulu üyeleri dahil onlarca üye ve gönüllüsünün yargılandığı bir davada yarım sayfalık iddianame hazırlanması dahi -ki bunun da büyük kısmı görüntüsü olmayan sanıkların isimlerinin büyük harflerle yazılmasından oluşmakta- ortada

suç oluşturacak bir eylemin olmadığı tek başına kanıtıdır. Ya da savcının özensizliğinin...

İddianame incelenmesini iddianamedeki sıra ile ele alacağım; iddianame Kadıköy Kaymakamlığı'nın 26 Şubat'ta Kadıköy'de eylem yasaklandığına ilişkin karara atıfla başlamakta.

Peki hangi karar?

Ne iddianamede, ne de fezlekede kaymakamlık kararının tarih ya da sayı ve numarası yer almamakta. Verildiği iddia olunan karar fezlekenin ekinde olmadığı gibi UYAP'ta da yer almamaktadır. Kısacası hukuken ortada bir idari yasaklama kararı bulunmamaktadır.

Böyle bir kararın olduğunu kabul ettiğimizi farz edelim. Bu durumda da bu kararı nasıl değerlendireceğiz? Bu konuda da size güncel bir Anayasa Mahkemesi kararı aracılığı ile seslenmek isterim. Her ne kadar bugünlerde hakim cübbesini çıkarmadan siyaset yapmaya heveslenenler AYM kararlarının bağlayıcı olmadığını iddia etseler de siz bir hakim olarak burada yargılama yapıyorsanız bize düşen de sizin de mevcut hukuka bağlı bir hakim olduğunuzu kabul ederek savunma yapmaktır.

Bahsettiğim karar 2023 tarihli DİSK 1 Mayıs/Taksim kararıdır.

Söz konusu karar huzurdaki dava ile de ilgili bir konuda "eylem yapılacak alanın seçilmesi serbestisi ve eylem alanının önemi" vurgu bulunmaktadır.

Kararda özetle "toplantı ve gösterinin düzenlenmesi ile hedeflenen amaçlara ulaşılabilmesi için mekanın önemi gözetildiğinde mekan seçme serbestisinin kategorik olarak yasaklanması Anayasa bakımından kabul edilemez. Hangi mekanın toplantıya en uygun olacağını seçme serbestisi toplantının düzenleyicilerine tanınmalıdır" deniyor.

Bunu da Anayasa Mahkemesi'nin 2014 yılında başvurusunun Şerafettin Can Atalay olduğu bir içtihadına dayandırmaktadır. O Şerafettin Can Atalay ki, depremle yerle bir olan Hatay'ın, iki

AYM kararına rağmen esir tutulan milletvekilidir.

Somut olaya geldiğimizde ise, söz konusu eylem Kadıköy'de TİP İstanbul İl Binası'nın önünde yapılmak istenmiştir. TİP İstanbul İl Binası ve Kadıköy İlçe Binası depremin ilk gününden itibaren 1100 km uzaklıktaki Hatay başta olmak üzere diğer 10 ile yardım koordinasyon merkezi olarak kullanılmıştır. Yani çadır lazım, bize çadır bulun çağrılarının ulaştığı bir merkezdir. Ve yine çadırları depremzedelere dağıtmak yerine satan Kızılay binası da Kadıköy'dedir.

Yani eylem yapılmak istenen yer hem eylem yapmak isteyenlerin hem de hedef kitlenin olduğu bir yer olarak anlamlı bir yerdir. (Değindiğim AYM DİSK-1 Mayıs-Taksim kararı eylem yapılacak alanların toplumsal hafıza ve kültür açısından öneminin de altı çizilmiştir.)

Anayasal bir hak olarak eylemin yapılmak istendiği yeri seçme hakkı da eylemi yapmak isteyenindir. Bir siyasi parti de elbette ki il binasının olduğu yerde eylem yapma hakkına sahiptir.

Kadıköy Kaymakamlığı'nın iddia edilen yasaklama kararı hukuken uygun olmadığı gibi meşru da değildir. Yargılama konusu eylem ise hem tarihsel hem güncel olarak sonuna kadar haklı ve meşru bir eylemdir.

Tüm bu nedenlerle Anayasal haklarını kullandıkları için yargılanan herkesin derhal beraatini talep ederim.

Zübeyde Arslan

(TİP avukatı)

Buradaki tüm sanıkların Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 32/1. maddesini ihlal ettiği, yani kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşlerine katılıp, ihtara ve zor kullanmaya rağmen dağılmamakta ısrar ettiği iddia edilmektedir. Atılı suçun oluşabilmesi için öncelikle kanuna aykırı bir toplantının varlığı

ğı gerekir. Toplantı nedir, 2911 Sayılı Kanun'un 3. maddesinde açıkça tanımı yapılmış, bir konu üzerine kamuoyu yaratmak için gerçek veya tüzel kişiler tarafından bu kanun çerçevesinde düzenlenen açık veya kapalı yer toplantıları. Düzenlenen basın açıklaması zaten yargılandıkları 2911 Sayılı Kanun'la koruma altına alınmıştır. Bu hakkın kullanılması, bu kanun çerçevesinde belirlendiği gibi, herkes için bağlayıcı olan Anayasa'nın 34. maddesi ve taraf olduğumuz Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 11. maddesiyle güvence altına alınmıştır. Yasa çok açık. Herkes önceden izin almaksızın, silahsız, saldırısız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir. Somut olayda silah, saldırı veya şiddet, bu basın açıklamasını hukuka aykırı hale getiren hiçbir durum söz konusu değildir. Bu hakkın kullanımına getirilebilecek yasaklamanın somut olayda hukuka uygun olmadığını, kaldı ki dava konusu basın açıklamasına, bu zamana, bu mekana ilişkin bir hiçbir yasaklama kararı olmadığını da tekrardan belirtelim. bir toplantı ve gösteri yürüyüşüne kolluğun müdahale etmiş olması, o toplantıyı tek başına kanuna aykırı hale getirmez. Ancak bu davada yakalama ve gözaltı işlemi kanuna aykırıdır. Atılı suçun unsurlarının oluşması için, kolluğun 3 haklı "Dağılın" ihtarında bulunması gerekir. Bu ihtarın usulü, burada bulunan tüm sanıklara, yüksek sesle, tüm kalabalığın duyabileceği şekilde yapılması gerekir. Ortada eğer usulüne uygun bir yasaklama kararı olsaydı, bu yasak kararının da aynı şekilde tüm kitleye, herkesin haberdar olacağı şekilde tebliğ edilmesi gerekir. Kolluğun bu usule uyduktan sonra, sanıkların dağılmasına yetecek ölçüde makul bir süre vermesi gerekir. Bu süre esnasında, dağılmalarına izin vermek için koridor açması gerekir. Bu suçun oluşabilmesi için tüm bunların yapılması ancak sanıkların dağılmamakta ısrar etmesi gerekir. Olayımızda ne usulüne uygun bir tebliğ, ne sanıkların duyabileceği şekilde bir dağılın ihtarı, ne makul süre, ne dağılmak için yer izni hiçbiri mevcut değildir. Burada bulunan tüm sanıklar basın açıklaması yapılacak yere indikleri anda etrafları sarıldı ve bir kaç kere polis çemberine alındılar. Bu çember içerisinden çıkarılmadılar.

Avukatlar avukatlık görevlerini ifa ettiklerini söylemelerine rağmen polis çemberinden çıkamayıp gözaltına alındılar. İddiana-medede sanıkların dağılmamakta nasıl ısrar ettikleri iddia edilmiş ama hangi delille hangi gerekçeyle yazılmış bu belli değil. Özetle, kanuna aykırı bir toplantı ve Madde 32/1'in oluşabilmesi için gereken suçun kanuni unsurları mevcut değildir. Bugün yargılanan basın açıklaması, ifade özgürlüğü ile toplantı düzenleme hakkı kapsamındadır. Atılı suçun unsurları oluşmadığından tüm sanıkların derhal beraatini talep ederiz.

